

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tost/45/2016
Identifikačné číslo spisu: 9516100021
Dátum vydania rozhodnutia: 26. septembra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9516100021.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obžalovanému Ing. G. O. a spol. pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 26. septembra 2017 v Bratislave o sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 21. novembra 2016, č. k. BB-4T/3/2016-3239, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie sa zrušuje a Špecializovanému trestnému súdu sa ukladá, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd uznesením z 21. novembra 2016, sp. zn. BB-4T/3/2016, podľa § 50 ods. 3 Tr. por. zrušil uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 19. marca 2015, sp. zn. VII/1 Gv 204/13/1000, v spojení s uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu z 30. apríla 2015, sp. zn. 2Tp/11/2015, lebo dospel k záveru, že nemožno zaistiť nárok, ktorý nemožno v trestnom konaní uplatniť. V odôvodnení tohto uznesenia Špecializovaný trestný súd po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a súvisiacich rozhodnutí v podstate konštatuje, že uznesením z 21. novembra 2016, sp. zn. BB-4T/3/2016, podľa § 256 ods. 3 Tr. por. nepripustil poškodenú stranu Daňový úrad Z., zastúpený JUDr. F. X., ako poškodeného na hlavné pojednávanie, pretože podľa jeho názoru v trestnom konaní, ktorého predmetom je prejednanie a rozhodovanie daňových a poistných podvodov, si nemôže postavenie poškodeného uplatňovať žiadny subjekt. Povinnosť doplatenia prípadných chýbajúcich odvodov na daniach a poistnom, resp. vrátenia nadmerných odpočtov vyplýva totiž, podľa súdu prvého stupňa, priamo zo zákona, ako napr. zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších zákonov účinných do 1. januára 2012. V nadväznosti na to prvostupňový súd poukázal na to, že v § 50 ods. 3 Tr. por. je uvedené, že zaistiť podľa ods. 1 nemožno nárok, ktorý nemožno uplatniť v trestnom konaní. Proti tomuto uzneseniu, ktoré bolo osobám oprávneným podať proti nemu sťažnosť, oznámené 21. novembra 2016 vyhlásením v ich prítomnosti, podal prokurátor 23. novembra 2016 sťažnosť. V jej dodatočne (25. novembra 2016) predložených dôvodoch predovšetkým namieta, že ak súd na hlavnom pojednávaní rozhodol o zrušení rozhodnutia prokurátora a rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie z prípravného konania podľa § 50 ods. 3 Tr. por., na takéto postup nemal, podľa

neho, žiadne zákonné oprávnenie. Rozhodnutie prokurátora podľa § 50 Tr. por. v spojitosti s rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie o zamietnutí sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadobudlo právoplatnosť 30. apríla 2015, čo ex lege vyplýva z ustanovenia § 184 ods. 1 písm. b), bod 3 Tr. por. v nadväznosti na § 191 písm. a) Tr. por. Z toho je podľa sťažovateľa zrejmé, že súd zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora bez toho, aby mu také oprávnenie vôbec vyplývalo z ustanovenia § 50 ods. 3 Tr. por., resp. aby tak bolo urobené zákonným postupom podľa ôsmej hlavy Trestného poriadku, mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Súd prvého stupňa tak podľa prokurátora postupoval nad rámec vlastných zákonných oprávnení, ktoré mu priznáva Trestný poriadok, čo je nepochybne možné považovať za nezákonný postup v zmysle § 189 ods. 1 písm. c) Tr. por. a takýto stav je podľa neho nevyhnutné konvalidovať nápravou nadriadeného orgánu. V ďalšej časti dôvodov sťažnosti spochybňuje prokurátor správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu o nepripustení poškodeného na hlavné pojednávanie. Poukazuje pritom na podstatu protiprávneho konania kladeného obžalovaným za vinu a tvrdí, že ak reálne došlo k vyplateniu nadmerného odpočtu DPH zo strany štátu daňovému subjektu, ktorý na to nemal žiaden nárok, došlo k reálnemu odčerpaniu finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, teda k reálnemu úbytku na majetku v zmysle § 124 ods. 1 Tr. zák. Preto pokiaľ bolo možné dospieť k záveru, že konaním páchatel'a, ktoré sa hodnotí ako protiprávne konanie v zmysle trestnoprávnych predpisov, vznikla skutočná ujma podľa § 124 ods. 1 Tr. zák., ktorú sám zákon považuje za škodu, potom nevyhnutne musí, podľa sťažovateľa, pre osobu postihnutú takýmto protiprávnym konaním nastať aj účinok uvedený v § 46 ods. 1 Tr. por. Takúto osobu potom treba považovať za poškodeného a pripustiť jej všetky procesné práva v takom rozsahu, ako jej ich priznáva zákon, vrátane účasti na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí o odvolaní, práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, práva záverečnej reči a práva podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom. V tejto súvislosti vyslovil prokurátor názor, že ak by aj prvostupňový súd dospel k záveru, že poškodený - príslušný daňový úrad - si nemôže v ďalšom štádiu trestného konania uplatňovať nárok na náhradu škody, nič by to nemenilo na uplatňovaní iných procesných práv poškodeného podľa § 46 ods. 1 Tr. por. Nepripustenie poškodeného na celé hlavné pojednávanie je podľa prokurátora závažným zásahom jednak do jeho procesných práv ako strany trestného konania a jednak do zákonnosti priebehu celého konania na súde a preto považuje za nevyhnutné, aby nadriadený súd preskúmal postup súdu prvého stupňa aj z týchto hľadísk. Napokon sťažovateľ vyslovil názor, že spôsobeniu majetkovej škody poškodenému - štátu zastúpenému daňovým orgánom - trestným činom spáchaným obvineným zodpovedá nárok poškodeného voči obvinenému na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, v rámci tzv. adhézneho konania podľa § 46 ods. 3 Tr. por. V tejto súvislosti tvrdí, že aj keď sa doterajšia právna teória vo vzťahu k daňovému trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea druhá Tr. zák. (dnešný daňový podvod podľa § 277a Tr. zák.) prikláňa k tomu, že sa v zásade musí jednať o nárok, ktorý by mohol prejednať a rozhodnúť súd v civilnom konaní s právomocou podľa § 7 Občianskeho súdneho poriadku ako súkromnoprávny nárok, opomínanou skutočnosťou je podľa prokurátora to, že sa môže jednať aj o nárok realizovateľný v konaní pred iným príslušným orgánom, čo v tomto prípade znamená konanie o daňovom nároku v daňovom konaní podľa daňového poriadku. V takomto prípade je možné uvedený nárok prejednať pred príslušným daňovým orgánom, ako iným príslušným orgánom, čo predpokladá aj samotné znenie § 288 Tr. por. a teda by sa jednalo o nárok, ktorý by bolo možné uplatniť v trestnom konaní. V tejto súvislosti zastáva sťažovateľ názor, že je v samostatnej právnej dispozícii daňového orgánu, aby svoje zákonné oprávnenia vyplývajúce mu z jednotlivých normatívnych predpisov využil ním zvoleným spôsobom, či už podľa daňových predpisov alebo trestnoprávnych predpisov. Len názor, že daňový orgán pri vymáhaní vrátenia neoprávnene vyplateného nároku na DPH mal bezvýhradne využiť postup podľa daňových predpisov, keďže sa jedná o verejnoprávny vzťah vyplývajúci z daňového poriadku, nemá výlučné právne opodstatnenie, pretože aj samotný Trestný poriadok predpokladá konanie pred iným príslušným orgánom, ktorým v tomto prípade môže byť aj daňový orgán, ktorý si naopak subsidiárne v postavení poškodeného uplatňuje svoje nároky v trestnom konaní. Tento postup možno podľa prokurátora dovodiť napr. aj z ustanovenia § 46 ods. 4 Tr. por., ktorý upravuje jediné zákonné obmedzenie pri uplatňovaní nároku na náhradu škody a to v prípade, ak už bolo v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní o ňom rozhodnuté. Takýto návrh tak nie je možné v zmysle tohto ustanovenia následne uplatniť v trestnom konaní a súd by mal postupovať podľa § 256 ods. 3 Tr. por. tak, že by uplatňovanie nároku na náhradu škody v adhéznom konaní neuznal s tým, že by súčasne zachoval

ostatné procesné práva poškodeného podľa § 46 ods. 1 Tr. por. V podstate z týchto dôvodov považuje prokurátor závery prvostupňového súdu o neuplatniteľnosti nároku na náhradu škody v trestnom konaní za nesprávne. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, alternatívne, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol sám. Súčasne s odôvodnením sťažnosti podal prokurátor Špecializovanému trestnému súdu podnet na postup podľa § 425 ods. 1 Tr. zák. - zaistenie výkonu trestu prepadnutia majetku a to vo vzťahu k obžalovanému O. F.. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému bola podaná sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku. Treba pritom zdôrazniť, že hoci prokurátor v dôvodoch podanej sťažnosti uvádza a zároveň spochybňuje vecnú správnosť aj uznesenia vyhláseného na hlavnom pojednávaní konanom 21. novembra 2016, ktorým Špecializovaný trestný súd podľa § 256 ods. 3 Tr. por. rozhodol o tom, že poškodenú stranu - Daňový úrad Z., O. XX, Z., zastúpenú F. X. ako poškodeného na hlavné pojednávanie nepripúšťa (č. k. BB-4T/3/2016-3239), predmetom prieskumu najvyššieho súdu v tejto veci je iba uznesenie Špecializovaného trestného súdu, ktorým podľa § 50 ods. 3 Tr. por. zrušil uznesenie prokurátora z 19. marca 2015, sp. zn. VII/1 Gv 204/13/1000, v spojení s uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu z 30. apríla 2015, sp. zn. 2Tp/11/2015 (č. k. BB-4T/3/2016-3239), a konanie mu predchádzajúce. Len proti tomuto uzneseniu totiž podal prokurátor písomne včas sťažnosť (č. l. 3246), nesporne si vedomý toho, že proti uzneseniu súdu podľa § 256 ods. 3 Tr. por. sťažnosť nie je prípustná (§ 185 ods. 2, veta druhá Tr. por.). Z obsahu predloženého spisového materiálu najvyšší súd so zreteľom na predmet konania predovšetkým zistil, že prokurátor uznesením z 19. marca 2015, sp. zn. VII/1 Gv 204/13/1000, zaistil podľa § 50 ods. 1 písm. d), bod. 1, ods. 4 Tr. por. v trestnej veci vedenej v tom čase Národnou kriminálnou agentúrou Prezídia Policajného zboru - Národná jednotka finančnej polície, expozitúra Stred pod ČVS: PPZ-1077/NKA-FP-ST-2013 proti obvineným Ing. G. O., W. B., Y. W., O. F. a JUDr. F. B. pre pokračujúci zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea 2, ods. 4 Tr. zák. a pokračujúci zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. nárok poškodeného - Slovenskej republiky zastúpenej príslušným daňovým úradom na náhradu škody spôsobenej stíhaným trestným činom na majetku a majetkových právach obchodnej spoločnosti O. s. r. o., so sídlom L. XX, XXX XX Z., v ktorej má priamu majetkovú účasť obchodná spoločnosť B., s registrovým sídlom P. J., X H., Y. S. XX., registračné číslo XXXXXXXXX, M. a M., v ktorej má obvinený O. F. majetkovú účasť, a to v rozsahu nehnuteľností vedených v katastrálnom území X., obec Z. - mestská časť X., okres Z. R., evidovaných na Okresnom úrade Z., katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX, vyjadrených v majetkovej podstate uvedenej vo výroku tohto uznesenia, pretože dospel k záveru, že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin, za ktorý je stíhaný obvinený, bol spáchaný v prospech tejto právnickej osoby. Súčasne prokurátor zakázal obvinenému O. F. a spoločníkovi, štatutárnemu zástupcovi alebo ním splnomocnenému zástupcovi O. s. r. o., a to i v následnom rade, nakladať so zaisteným majetkom. Proti tomuto uzneseniu prokurátora podal obvinený O. F. sťažnosť, ktorú Špecializovaný trestný súd uznesením z 30. apríla 2015, sp. zn. 2Tp/11/2015, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. Následne, 18. februára 2016 podal prokurátor na obvinených Ing. G. O., Y. W., O. F., JUDr. F. B. a L. X. obžalobu pre pokračujúci zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. (body I. a II. obžaloby) a na obvinených Y. W., O. F. a JUDr. F. B. aj pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. (bod I. obžaloby) a na obvinených Ing. G. O. a L. X. aj pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. (bod II. obžaloby). Podľa obžaloby mali obvinení tieto trestné činy spáchať v podstate tak, že potom, čo mali vytvoriť zoskupenie viacerých obchodných spoločností, medzi ktorými malo dochádzať ku vzájomnému vystavovaniu nepravdivých účtovných a daňových dokladov, najmä zmlúv, objednávok, faktúr, dodacích listov a medzinárodných nákladných listov - CMR, ktoré si tieto spoločnosti mali zaevidovať do svojich účtovných podkladov i napriek tomu, že u nimi deklarovaných obchodov nemalo dôjsť k reálnemu zdaniteľnému plneniu vôbec alebo v inom množstve, na základe čoho si mal štatutárny zástupca obchodnej spoločnosti O., s. r. o. v rozpore s ustanovením § 8, § 19, § 43 ods. 1 až 4, § 49 ods. 1, 2 zák. č. 222/2004 Z. z. a na základe nepravdivých faktúr: I. od obchodných spoločností O., s. r. o. a G., s. r. o. neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie DPH, čím si mala obchodná spoločnosť

O., s. r. o. v zdaňovacích obdobiach 3, 7, 8, 9, 10, 11 a 12/2011 na škodu Slovenskej republiky zastúpenej príslušným daňovým úradom neoprávnene uplatniť nadmerné odpočty DPH v celkovej výške 7.694.584,44 eura, z ktorých malo byť podľa obžaloby vyplatených 3.634.821,24 eura, a súčasne mala skrátiť daň vo výške 5.415,66 eura a II. od obchodnej spoločnosti M., s. r. o. neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie DPH, čím si mala obchodná spoločnosť O., s. r. o. v zdaňovacích obdobiach 4, 5, 6 a 7/2011 na škodu Slovenskej republiky zastúpenej príslušným daňovým úradom neoprávnene uplatniť nadmerné odpočty DPH v celkovej výške 946.997,- eur a súčasne mala skrátiť daň vo výške 63.911,01 eura. Trestné stíhanie vedené proti obvinenému Ing. G. O. skončilo schválením dohody o vine a treste, ktorú po podaní obžaloby tento obvinený s prokurátorom uzavrel. Následne súd prvého stupňa už zmieným rozhodnutím z 21. novembra 2016 najprv rozhodol o nepripustení príslušného daňového úradu ako poškodeného na hlavné pojednávanie a v nadväznosti na to sťažnosťou napadnutým uznesením zrušil uznesenie prokurátora o zaistení nároku poškodeného. Z uvedeného je zrejmé, že v posudzovanej veci bol v prípravnom konaní zaistený nárok na náhradu škody, ktorá mala byť Slovenskej republike spôsobená vyplatením neoprávnene uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a skrátením dane. K tomu treba v prvom rade uviesť, že vzťah medzi správcou dane a daňovníkom je vzťahom verejnoprávnym, vyplývajúcim z finančnej činnosti štátu a jeho orgánov, prípadne orgánov miestnej samosprávy [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 24/2002]. Majetkové nároky štátu majúce základ v predpisoch o jednotlivých druhoch daní, o ktorých vo svojej pôsobnosti prvotne rozhoduje príslušný správny orgán postupom podľa zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov [v čase skutku podľa zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov], vrátane nároku, ktorý vyplýva z daňovníkom neoprávnene uplatneného nároku na vrátenie zaplatenej dane z pridanej hodnoty, tak majú administratívnoprávnu (nie civilnú) povahu a rozhodnutia o nich podliehajú prieskumu správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku (v čase skutku podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku). Tieto nároky nie sú nárokom na náhradu škody, ktorý je možné uplatniť v trestnom konaní podľa § 46 ods. 3 Tr. por. Aj v tzv. adhéznom konaní, v ktorom rozhoduje trestný súd vždy podľa civilného práva hmotného, totiž môže byť uplatnený a priznaný len taký nárok na náhradu škody, ktorý možno uplatniť aj v civilnom procese, t. j. prejednať ho a rozhodnúť v zmysle § 3 a § 4 Civilného sporového poriadku (v čase skutku v občianskom súdnom konaní v zmysle § 7 ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Daňové nedoplatky, ktoré zahŕňajú nielen skrátenú daň ale i neoprávnene uplatnený nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty, sa pritom nikdy nevymáhajú žalobou v civilnom procese (v čase skutku žalobou v občianskom súdnom konaní), keďže nejde o vec patriacu do právomoci súdov, ale tieto vymáha správca dane v konaní podľa Daňového poriadku (v čase skutku podľa zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov). Prekrývanie pôsobnosti správcu dane ako správneho orgánu a súdu je vylúčené a v tomto smere nemá správca dane na výber, ako v dôvodoch sťažnosti tvrdí prokurátor. Pritom ani zo znenia ustanovenia § 46 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého návrh podľa odseku 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní, nevyplýva, že by trestný súd mohol v rámci adhézneho konania rozhodnúť o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Na už uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že majetkový nárok štátu z titulu daňového nedoplatku kvantitatívne zodpovedá pri daňových trestných činoch, ktoré sú predmetom konania v posudzovanej veci, kvalifikačnému momentu rozsahu činu. Z pohľadu adhézneho konania je rovnako irelevantné, ak daňový nárok smeruje proti právnickej osobe a obvinenou z vecne súvisiaceho daňového trestného činu je fyzická osoba, ktorej konaním bol trestný čin spáchaný. Nejde totiž o duplicitne založený nárok na náhradu škody proti takémuto páchatelovi (pozri tiež stanovisko najvyššieho súdu z 29. novembra 2017, sp. zn. Tpj 39/2017). Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd vychádzal pri svojom rozhodovaní zo správneho právneho názoru, že majetkový nárok, ktorý si Slovenská republika zastúpená príslušným daňovým úradom v posudzovanej veci uplatnila ako nárok na náhradu škody, nemožno v trestnom konaní uplatniť a teda ani zaistiť (§ 50 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale treba dodať, že aj napriek tomu je Slovenská republika, zastúpená príslušným orgánom, v tomto konaní poškodeným s právami podľa § 46 ods. 1 Tr. por. Špecializovaný trestný súd však pochybil, keď napadnutým uznesením podľa § 50 ods. 3 Tr. por. zrušil právoplatné uznesenie prokurátora o zaistení nároku poškodeného. Správne mal podľa § 51 ods. 1 písm. a) Tr. por. per analogiam zrušiť zaistenie

majetku. Z tohto dôvodu najvyšší súd zrušil napadnuté uznesenie a prvostupňovému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V ďalšom konaní sa pritom bude musieť vysporiadať aj s tým, že v oblasti dane z pridanej hodnoty jednak z čl. 2, čl. 250 ods. 1 a čl. 273 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1), ktoré preberajú najmä ustanovenia čl. 2 šiestej smernice a čl. 22 ods. 4 a 8 tejto smernice, a jednak z čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii vyplýva, že každý členský štát musí prijať všetky legislatívne a správne opatrenia, aby zabezpečil, že splatná daň z pridanej hodnoty bude na jeho území vyberaná v plnej výške a bude bojovať proti podvodom. Okrem toho čl. 325 Zmluvy o fungovaní Európskej únie ukladá členským štátom povinnosť bojovať proti protiprávnym konaniam poškodzujúcim finančné záujmy Európskej únie prostredníctvom odstrašujúcich a účinných opatrení a osobitne im ukladá povinnosť prijať rovnaké opatrenia na zamedzenie podvodov poškodzujúcich finančné záujmy Európskej únie, aké prijímajú na zamedzenie podvodov poškodzujúcich ich vlastné finančné záujmy. Zároveň treba zdôrazniť, že vlastné zdroje Európskej únie podľa čl. 2 ods. 1 rozhodnutia Rady 2007/436/ES, Euratom zo 7. júna 2007 o systéme vlastných zdrojov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 163, s. 17) zahŕňajú okrem iného príjmy pochádzajúce z uplatnenia jednotnej sadzby na harmonizovaný vymeriavací základ dane z pridanej hodnoty stanovený v súlade s pravidlami Európskej únie. Existuje tak priama súvislosť medzi výberom príjmov z dane z pridanej hodnoty v súlade s uplatniteľným právom Európskej únie na jednej strane a dostupnosťou zodpovedajúceho zdroja založeného na dani z pridanej hodnoty v rozpočte Európskej únie na strane druhej, lebo akýkoľvek výpadok vo výbere týchto príjmov spôsobuje potenciálne zníženie tohto druhu zdroja finančných prostriedkov (pozri v tom smere napr. rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 2013, Fransson, C-617/10, body 25 a 26). Rešpektujúc povinnosť euro-súladného výkladu a uplatňovania vnútroštátneho práva treba v podmienkach Slovenskej republiky považovať za účinný prostriedok boja proti daňovým podvodom pri výbere dane z pridanej hodnoty (vo všeobecnom slova zmysle) všetky či už hmotnoprávne alebo procesnoprávne inštitúty, ktoré umožňujú odčerpať výnosy z tohto druhu trestnej činnosti, resp. ich majetkový ekvivalent, a navrátiť ich do rozpočtu Slovenskej republiky a jeho prostredníctvom v konečnom dôsledku aj do rozpočtu Európskej únie. Takýto charakter má nepochybne peňažný trest, trest prepadnutia majetku, trest prepadnutia veci, ale i zhabanie veci a im zodpovedajúce zaistovacie opatrenia v podobe zaistenia výkonu trestu prepadnutia majetku (§ 425 až 427 Tr. por.), zaistenia výkonu prepadnutia veci (§ 428 ods. 2 až 4 Tr. por.) a zaistenia zhabania veci (§ 461 ods. 2 Tr. por.). Použitie týchto opatrení pritom nie je v konaní pred súdom podmienené návrhom. Pokiaľ ide o podnet prokurátora na zaistenie výkonu trestu prepadnutia majetku u obžalovaného O. F. podľa § 425 ods. 1 Tr. zák. považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že nehnuteľnosti, ktoré sú momentálne predmetom zaistenia podľa § 50 ods. 1 písm. d), bod. 1, ods. 4 Tr. por., nie sú majetkom tohto obžalovaného, ale sú majetkom obchodnej spoločnosti O. s. r. o. Na druhej strane aj so zreteľom na dôvody, ktoré viedli Špecializovaný trestný súd k tomu, že uznesením z 30. apríla 2015, sp. zn. 2Tp/11/2015, zamietol sťažnosť obvineného O. F. proti uzneseniu o zaistení predmetných nehnuteľností, sa bude musieť prvostupňový súd v ďalšom konaní vysporiadať s tým, či vzhľadom na aktuálny stav dokazovania sú závery, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal sudca pre prípravné konanie, stále aktuálne a pokiaľ áno, či v posudzovanej veci potom neprichádza do úvahy zaistenie dotknutých nehnuteľností na výkon zhabania veci [§ 83 ods. 1 písm. c), resp. d) Tr. zák., § 461 ods. 2 Tr. por.]. Z týchto dôvodov rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

